

ORIGINÁL

Obvodnímu soudu
pro Prahu 6

Došlo dne 25-08-1998

KOLEK

ČESKÁ REPUBLIKA

PM. 7. 9. 98

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

19 Co 161/98 - 75

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Ištvánkové a soudců JUDr. Ivy Březinové a JUDr. Blanky Slezákové v právní věci žalobců A/ Marie H. [redacted], bytem [redacted], B/ Karla K. [redacted], bytem [redacted], oba zastoupeni JUDr. Renatou Burdovou, advokátkou se sídlem Děčín, Oblouková 579, proti žalovaným 1/ ing. Bohumilu V. [redacted], bytem [redacted], 2/ Elišce V. [redacted], bytem [redacted], oba zastoupeni JUDr. Luďkem Trundou, advokátem se sídlem Praha 11, Nad Opatovem 2140, o 26.049,60 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalovaných do rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 17. 11. 1997 čj. 7 C 37/93 - 58

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku co do částky 2.489,60 Kč s příslušenstvím mění tak, že se žaloba zamítá a co do částky 23.560,- Kč s 3 % úrokem z prodlení z částky 9.930,- Kč od 1. 1. 1993 do zaplacení a s 3 % úrokem z částky 13.240,- Kč od 1. 1. 1994 do zaplacení se rozsudek soudu I. stupně potvrzuje.

Ve výroku o nákladech řízení se mění tak, že žalobcům se jejich náhrada nepřiznává.

Žalobcům se nepřiznává právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovaným zaplatit žalobcům částku 26.049,60 Kč s úrokem z prodlení ve výši 3 % z částky 9.930,- Kč od 1. 1. 1993 do zaplacení a s 3 % úrokem z částky 13.240,- Kč od 1. 1. 1994 do zaplacení a náklady řízení ve výši 10.534,90 Kč. Soud vzal za prokázáno, že žalobci jsou vlastníky pozemku č. kat. [redacted] v k. ú. [redacted], který získali dohodou o vydání ze dne 12. 3. 1992 dle zák. č. 229/1991 Sb. jako oprávněné osoby. Pozemek je zalesněn a oplocen a vede jím přístupová cesta k pozemku č. [redacted], na němž stojí chata [redacted], jejímiž spoluvlastníky jsou žalovaní. Účastníci se mezi sebou nedokázali dohodnout ohledně přístupu žalovaných k jejich chatě

es pozemek žalobců, a protože kupní smlouvou spolu s chatou
oupili i oplocení lesního pozemku č. [redacted], měli na vratech umístěn
ámek. Od dubna 1992 docházelo opakovaně na obou stranách k
dstraňování a nové instalaci zámků na vratech. Žalovaní zaslali
alobcům klíče od vrat až v dubnu 1994. Na základě těchto zjištění
oud I. stupně vázán právním názorem odvolacího soudu vysloveným v
snesení čj. 23 Co 496/96 - 40 ze dne 15. 1. 1997 dospěl k závěru,
že v období, kdy přístupová vrata na pozemek žalobců byla opatřena
zámky žalovaných, užívali tito majetek žalobců bez právního důvodu,
aniž za toto užívání platili. Žalovaní neměli právo bránit přístupu
žalobců na jejich pozemek. Soud k vyčíslení bezdůvodného obohacení
užil analogicky vyhlášky č. 393/1991 Sb. o cenách staveb, pozemků a
úhrady za užívání pozemků. Dle § 15 odst. 3 vyhlášky činí úhrada za
dočasné užívání pozemků ve stejné kategorii 4,- Kč za m² ročně. Při
rozloze pozemku č. [redacted] o výměře 3310 m² činí proto bezdůvodné
obohacení za období od dubna 1992 do prosince 1992 a od ledna do
prosince 1993 celkem 23.170,- Kč. Soud vzal dále za prokázáno, že
žalovaní v letech 1992 a 1993 odstraňovali zámky od příjezdových
vrat, které tam instalovali žalobci, a tím jim způsobili škodu dle
ust. § 420 o. z. ve výši 390,- Kč. Dále vzal soud za zřejmé, že
žalobcům vznikla škoda zaplacením poštovního 16,- Kč a za dvě jízdy
na úřad v [redacted] k jednáním dne 27. 1. a 13. 3. 1993, která se z
důvodu nepřítomnosti žalovaných neuskutečnila. Výrok o nákladech
řízení pak soud odůvodnil ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšným
žalobcům přiznal náklady právního zastoupení za dva úkony po
1.400,- Kč, dvakrát paušál po 75,- Kč, jízdné 1.172,20 Kč, soudní
poplatek a náklady jízdného účastníků ke dvěma jednáním a za ztrátu
na výdělků, celkem 14.857,10 Kč.

Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání žalovaní. V
odvolání namítali, že se pokoušeli uzavřít s žalobci dohodu ohledně
užívání své chaty a přístupové cesty k ní, ale žalobci jim sdělili,
že s nimi nehodlají jednat. K tomu nabízeli důkazy dopisy
založenými ve spise. Žalobci se jednu dobu domnívali, že jsou
vlastníky i chaty č. [redacted] a jednou do ní dokonce vnikli. Není tedy
pravdou, že žalovaní bránili žalobcům užívání jejich pozemku,
protože když žalobci chtěli pozemek užívat, odstranili zámky a
pozemek užívali. V řízení bylo účastnickou výpovědí prokázáno, že
žalovaní od roku 1992 přestali svou chatu užívat, přičemž když
potřebovali své věci z chaty, museli odstranit zámky žalobců.
Nemohlo však z jejich strany dojít k protiprávnímu úkonu a žalobcům
tak vzniknout škoda na zámcích, neboť žalobci umístěním vlastních
zámků bránili žalovaným k výkonu jejich vlastnického práva k chatě
a stavebnímu pozemku. Ohledně škody, která měla žalobcům vzniknout
poštovním a jízdným na jednání, namítají, že nebylo zdokladováno, o
jaká jednání šlo a kdo je svolal. Navrhli rozsudek soudu I. stupně
zrušit a žalobu zamítnout.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně i řízení mu
předcházející dle ust. § 212 odst. 1 o.s.ř. a dospěl k závěru, že
odvolání je částečně důvodné.

Odvolací soud se ztotožňuje s právním názorem Městského soudu
v Praze vysloveným v usnesení čj. 23 Co 496/96 - 40 ze dne 15. 1.
1997, že žalovaní se bezdůvodně obohacovali tím, že uzamkli vrata
plotu oplocujícího pozemek žalobců č. [redacted] a klíče jim nedali k
dispozici. Tímto znemožnili žalobcům užívat jejich pozemek a

44

vytvořili si podmínky, aby oni tento pozemek mohli užívat, byť jen k cestám ke své chatě č. [redacted]. Kdyby pozemek žalobců užívali na základě smlouvy, museli by platit za toto užívání nejméně cenu podle cenového předpisu. Proto jim vzniklo bezdůvodné obohacení, jehož výše byla zcela správně stanovena obvodním soudem za analogického použití vyhlášky č. 393/1991 Sb. o cenách staveb, pozemků a úhrady za užívání pozemků. Zcela bezvýznamné jsou námitky žalovaných, že se chtěli s žalobci dohodnout na užívání předmětného pozemku, či že na chatu v předmětném období nejezdili.

Stejně tak správný je závěr obvodního soudu ohledně škody vzniklé žalobcům tím, že žalovaní odstraňovali zámky na předmětném plotu. V řízení bylo prokázáno, že účastníci si navzájem několikrát odstranili zámky na oplocení a odvolací soud považuje za nadbytečné provádět dokazování ohledně ceny jednotlivých zámků, což by s ohledem na výši škody a délku soudního sporu bylo hrubě neúčelné. Řídě se soudcovskou úvahou /§ 136 o.s.ř./ je požadovaná částka ve výši 390,- Kč přiměřená způsobené škodě vzniklé znehodnocením tří až pěti zámků.

Proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně co se týče vydání bezdůvodného obohacení a náhrady škody za zničené zámky dle ust. § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

Jiná je situace u náhrady škody, týkající se zmařených cest žalobců na jednání úřadů v [redacted] a poštovné. Ze žaloby není zřejmé, o jaká jednání se jednalo, kdo je svolal, či zda byla zmařena. Jednalo-li se o správní jednání, měli žalobci uplatnit náklady v jeho rámci, nikoli v rámci občanskoprávního sporu. Žalobci neunesli důkazní břemeno v tom směru, že by prokázali, že žalovaní porušili právní povinnost či se dopustili protiprávního jednání, jež by souviselo s újmou, která žalobcům vznikla. Protože příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním žalovaných a škodou je základním předpokladem odpovědnosti za škodu /§ 420 a násl. o. z./, odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v této části změnil a žalobu jako nedůvodnou zamítl /§ 220 odst. 1 a 2 o.s.ř./.

Změny doznal i výrok o nákladech řízení mezi účastníky navzájem. Odvolací soud je toho názoru, že v dané věci je namíste použít ust. § 150 o.s.ř., které dává soudu možnost ve výjimečných případech náklady řízení úspěšnému účastníkovi nepřiznat. Z obsahu spisu vyplývá, že vztahy mezi účastníky jsou a byly napjaté a žalobci přispěli ke vzniku sporu, neboť si činili i nároky na chatu a pozemek žalovaných. Dosud vedou o tyto nemovitosti soudní spor a neměli proto na dohodě s žalovanými ohledně užívání předmětného pozemku zájem. Protože zde jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, odvolací soud výrok o nákladech řízení před soudem I. stupně změnil tak, že náklady řízení žalobcům nepřiznal.

Stejně důvody vedly odvolací soud k nepřiznání nákladů odvolacího řízení, ačkoli žalobci byli i v odvolacím řízení z větší části úspěšní /§ 150 o.s.ř. za použití § 224 odst. 1 o.s.ř./.

Proti tomuto rozsudku n e n í možno podat odvolání.

42

V Praze dne 8. června 1998

JUDr. Eva I š t v á n k o v á
předsedkyně senátu

!